constantin abăluță

drumul furnicilor

Constantin Abăluță

Drumul furnicilor

Drumul furnicilor de Constantin Abăluță
seria Poezie | colecția Reeditări

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel. : 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

typeface Warnock Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Abăluță, Constantin
Drumul furnicilor / Constantin Abăluță. – Ed. a II-a, rev. –
București: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-92741-2-5

821.135.1-1

Constantin Abăluță

Drumul furnicilor

casa de pariuri literare

Născut în 1938 la Bucureşti. Arhitect diplomat. Scriitor liber-profesionist. Membru al Uniunii Scriitorilor. Vicepreşedinte al PEN Club-ului Român. Scrie poezie, proză, teatru, critică literară (mai mult de 40 de volume publicate). Face traduceri (peste 30 volume, printre care titluri de Beckett, Vian, Michaux, Dylan Thomas, Wallace Stevens, Pessoa ş.a.). Traduceri din opera sa sunt publicate în edituri şi reviste din Franţa, Belgia, Olanda, Austria, Rusia, Macedonia etc. Burse, călătorii şi premii în străinătate. Antologia comentată de poezie contemporană românească (2 volume însumând 1300 de pagini) care i-a apărut în 2000 a primit Premiul Uniunii Scriitorilor din România. În 2010 volumul de poeme *Iov în ascensor/Iov în funicular* a primit Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti. În 1969 Uniunea Scriitorilor a găzduit prima sa expoziţie de pictură şi desen.

Dintre cele mai cunoscute titluri:

POEZIE

Aceleaşi nisipuri (Premiul USR, 1995), *Drumul furnicilor, Cârtiţa lui Pessoa* (Premiul USR, 1999), *Odăile, Despre viaţa şi dispariţia broaştelor mele ţestoase* (Antologie în colecţia „Ediţii definitive"), *Intrusul, Statuia care vomită, Oraşul marea, Cineva care nu mă cunoaşte umblă pe străzi, Totul despre nimic.*

PROZĂ

Camera cu maşini de scris, Mic manual de tăcere, Groapa roşie, Grafferul din lift, Întâmplări imaginare pe străzile Bucureştiului.

TEATRU

Terasa (5 piese), *Calmania, patria mea.* La radio i s-au montat piesele *Terasa, Groapa cu orbi, Pâine pentru fratele meu,* precum şi două adaptări după Samuel Beckett (*Mercier şi Camier*) şi după Bulgakov (*Inimă de câine*). Regizorul Gavriil Pinte este autorul scenariului şi realizatorul spectacolului radiofonic *Drumul furnicilor,* după întreaga sa operă poetică.

Cuprins

Drumul furnicilor

Tăceri şi tranziţii

Drumul furnicilor

Apa care curge la baie

Seara am lăsat apa să curgă la baie.
M-am vârât în pat şi-am ascultat apa cum curge la baie.
Niciodată nu m-am gândit că apa din ţevi poate să curgă
încontinuu ca fluviile. Noaptea întreagă
am ascultat apa cum curge la baie. Adormeam
şi iar mă trezeam, realitate sau vis, apa curgea la baie.
Simţeam cum întineresc, ridurile mi se şterg,
auzul mi se ascute până când
susurul apei care curge la baie îmi apare ca bubuitul
talazurilor marine.
Mă gândeam că voi avea mulţi copii
şi veselia lor îmi va umple casa.
Mă gândeam că voi scrie poezii, voi fuma şi voi călători
în toată lumea. Mă pregăteam să mor într-o insulă pustie,
tocmai îmi alesesem doi nori însoţitori când
m-a trezit zgomotul apei care curgea la baie.
Mi-am amintit că aseară o lăsasem să curgă fără motiv,
pur şi simplu să curgă.

Scaunul din mijlocul drumului

În seara aceea am găsit un scaun în mijlocul drumului.
M-am așezat pe el convins că nu va trece nici o mașină
și toată noaptea n-a trecut nici o mașină.
În zori poștașul a lăsat o scrisoare între stinghiile spătarului.
Câțiva nori timizi spre răsărit nu-mi dădeau asigurarea
că este a mea. Am început să fluier a pagubă.
Picuri de ploaie au prins să cadă.
Siluete de oameni treceau, nimeni nu mă lua în seamă.
Am luat scrisoarea și am pus-o în buzunar,
chiar cuvintele adresate altuia nu trebuie să se ude.
Stam acolo și mă gândeam la fenicienii
care inventaseră scaunul ca să poată sta noaptea la cârma corăbiilor.
Stam acolo și mă gândeam la mătușa mea care rămăsese singură în casă
ca la un țărm de care scaunul meu se depărtează ușor.
Stam acolo cu scrisoarea necunoscută la piept
cu stropii de ploaie
cu mâinile mele sclipitoare
și picioarele scaunului, tăcute puncte cardinale,
erau singurele care mă orientau în ceață.

Drumul furnicilor

Prin casa mătuşii mele trece drumul furnicilor,
drumul acesta străvechi atestat în cronicile orientului.
Furnicile urcă din grădina vecinei pe-o crăpătură a zidului.
În baie valsează pe carelajul alb şi albastru.
Traversează coşul de rufe, peretele, şi-odată în sufragerie
mărşăluiesc pe rama aurită a oglinzii rotunde,
în sensul acelor, preţ de trei rotiri.
Apoi dispar.
Poate c-o apucă pe-un traseu de rezervă.
Ori poate că pur şi simplu drumul se încheie aici.
Oare cronicile orientului să-şi fi ales ca deltă
oglinda mătuşii mele?

Traiectorie fulgerătoare

În tren, singur în tot vagonul.
Traversam un pod, auzeam apa cum curge.
Fulgerător o piatră a străpuns geamul de lângă mine,
a vâjâit pe lângă capul meu,
a perforat geamul paralel şi-a dispărut.

Vagon care te-ndepărtezi în amintire,
duci cu tine traiectoria ratatei mele morţi
şi cele două găuri în geam,
perfecte
ca pupilele unui sfânt.

Paharul cu apă din dulap

M-am dus să umplu paharul cu apă din dulap.
Dacă umplu paharul cu apă din dulap mă simt bine toată ziua.
Întotdeauna când nu sunt acasă cineva bea apă din pahar
şi atunci când mă întorc mă simt ca un rege
care a mai oferit câţiva ani de pace supuşilor.
În momentele critice ale fiinţei mele şi-ale lumii
nivelul apei din pahar tinde către zero.
Atunci regele din mine-i în dilemă,
să-nfrunte duşmanul prin viclenie ori în luptă dreaptă?
În cele din urmă sfârşesc prin a umple iar paharul
încredinţându-mă cu totul echilibrului natural al apei,
transparenţei paharului,
opacităţii dulapului.

Băiatul cu muzicuță

Băiatul cu muzicuță cântă prin metrouri.
E mut și muzicuța îi suplinește într-un fel cuvintele.
N-are părinți și suflă-n muzicuță cu toată singurătatea lui.
Acasă ține într-un borcan cu apă
un pui de broască țestoasă fără un picior
pe care i l-a dăruit paznicul de la grădina zoologică.
Duminicile cântă-n cimitir pentru coliva răposaților.
Când n-are bani se împrumută de la cerșetoarea oarbă
care-n locul dobânzii îl pune să-i facă târguieli.
Îl întâlnești la cinematograf acompaniind cu muzicuța scenele erotice.
Într-un an a fost la mare și-a strâns bani mulți reușind
să-și cumpere o muzicuță olandeză cu schimbător
pe care i-au furat-o pe tren la întoarcere.
Câteva luni a spălat pensulele unui pictor
până când s-a dovedit că nu avea vocație.
Cu vechea lui muzicuță în buzunar
s-a dus să-și vândă scheletul la institutul medico-legal
dar i-au spus că nu iau de la minori,
ar avea prea mult de așteptat.
Atunci le-a cântat pe gratis domnilor autopsieri,
arătând că nu-i ranchiunos și
și-a luat tălpășița gândind
Scheletul rămâne nevăzut
Muzicuța se-aude

Cel care sună la uşa mea

Cineva vine la uşa mea şi sună
fugind înainte s-apuc să deschid.
I-aş face o fotografie
pe care aş pune-o într-o ramă veche din pod.
I-aş cere cu împrumut o carte.
Ori l-aş invita la o cafea cu rom.
Trebuie să te porţi prietenos cu cei care sună la uşă,
ei sunt ca seminţele de grâu ce încolţesc.
Cel ce sună la uşă mă opreşte de la lucruri nechibzuite.
El are ceva din dorinţa de viaţă a jumătăţii de şopârlă.
Cumpără produse din toate magazinele,
cântă mănâncă iubeşte se bucură
numai spre a putea suna la uşa mea pe seară
şi a fugi de-ndată ce îmi aude paşii.

Pasărea

O pasăre a intrat în podul casei noastre.
O auzim noaptea zburătăcind prin toate cotloanele.
Îi presărăm firimituri de pâine de-a lungul grinzilor,
îi punem apă într-un jgheab vechi.
Duminica atunci când venim de la film
ne urcăm tiptil în pod şi încercăm s-o surprindem.
N-am reuşit până acum niciodată.
Ne-am consolat oarecum zicându-ne că
s-o ştim prezentă e mai important decât s-o vedem.
I-am învăţat până şi cele câteva capricii
şi, satisfăcându-i-le, înjghebăm un fel de dialog:
ciuguleşte doar de pe anume grinzi,
bate cu ciocul în jgheabul metalic
dacă-i punem apă în alt loc.
Şi totuşi duminica după film
ne strecurăm în pod cu sentimente tot mai amestecate:
ne va fi dat s-o vedem doar în unica înfăţişare
căreia nimeni nu i se poate sustrage?

Cântarul din parc

Cântarul automat din parc stă ziua-ntreagă
ascultând apa care plescăie la mal.
Uneori găzduieşte vreo bătrână
care-şi lasă plasa cu cartofi alături.
Pe el sar elevii ori îndrăgostiţii,
cântărindu-se sau nu.
Când eşti trist şi nu ştii ce să faci
te urci pe el şi-ţi priveşti ca-n transă greutatea
până când nodul din piept te lasă
şi respiraţia se linişteşte.
În zile cu soare pe el îşi întinde cărţile
ţiganca ghicitoare.
Ar trebui făcut ceva, cântarul să nu mai tânjească,
cu monezile-alea soioase în burtă,
după chipurile celor din bărcile ce trec
când şi când pe lângă mal.

Clipă

pentru Sanda

Masa asta
la care scriu de decenii
e ca un mut
simte cuvintele dar nu le poate rosti.
Mi se spune să privesc zăpada
întind mâinile pe geamul luminat
cineva fumează şi fumul
se vede doar în dungile de soare.
Voi mai trăi atâta
să aflu cine mi-a lăsat în cuierul din hol
imensa pălărie neagră care vara
se-ncinge aburind?

Omul din fața geamului

În casă la mine soarele circulă prin toate camerele,
asta mă face să cred că nu-s chiar un om de nimic.
Când stau în fața geamului mă cuprinde somnul
inexistenței a tot ceea ce văd. Rămân doar cu lumina
soarelui pe față și pe mâini. Sunt trist
ca un om care nu-și părăsește casa niciodată,
dar care știe că trăim în lumea pietrelor și-a copacilor
și că n-are ce face cu mișcările precipitate
pe care le numim prietenie.

Poştaşul

Poştaşul nu ajunge niciodată la mine.
Îl văd în zori zorind printre copacii policlinicii.
Seninătatea îi vine de la adresele domoale ca apele de şes,
de la virajele blânde ale cartierului.
Bea un pahar cu apă întins peste gard de-o gospodină
şi-n geantă scrisorile îşi împrospătează depărtarea.
O, spaţiile şi timpurile cuvintelor purtate
din raza unei minţi în raza alteia.
Poştaş tu diferenţă de nivel
ecluză pentru traversări tăcute
ce ocolesc doar casa din colţ
mintea aceasta a mea
liberă de orice înţelegere ori înfruntare.

Ploaia cea mică

in memoriam Vasile Petre Fati

Îl cunosc pe cronicarul ploii celei mari.
Eu o să scriu despre o ploaie mică,
o ploaie care-ţi scapă printre degetele mâinii.
O ploaie ca un lucru de nimic
pe care-l azvârli seara pe maidan.
O ploaie ca un om de pripas
care se-ascunde să nu fie văzut.
O ploaie în care mi-am investit tinereţea,
pentru care mi-am jertfit prietenii, iubitele
pentru care am părăsit casa în care m-am născut
şi la al cărei semn voi muri cu cugetu-mpăcat.
Da, sunt cronicarul fidel al ploii celei mici,
al ploii de la capătul străzii
al ploii făcute pentru un singur horn
pentru o singură pălărie.

Degetele mele-s mânjite de-atâta cerneală
câtă apă n-o să aibă ea niciodată

Omul fără buletin

Omul fără buletin se-ascunde prin subteranele metroului.
Apare prin stații, vinde hopa-mitică.
Sparge lemne, bate covoare pe la oameni de încredere.
Respiră fără buletin, bea apă fără buletin
și când trece prin fața oglinzilor își pune palma pe ochi.
Are mii de vieți: a fost condamnat la moarte și-a evadat,
ca să scape de deochi și-a spălat buletinul pe-o ploaie cu fulgere,
a fost manechin la casa regală, contrabandist pe transatlantic.

E tăcut ca un om fără buletin. Când îi dai bani
face cu ochiul și-o rupe la fugă, din depărtare
te privește cu binoclul pe care-l poartă tot timpul la gât.
Într-o zi, în zori când au venit la lucru
fetele ce schimbă monezi la metrou l-au găsit
în cabina lor de sticlă, cu capul pe ghișeu, alături
de-o grămadă de hopa-mitică.

Plopul

În colţul străzii noastre plopul cu vrăbii
forma lui sonoră ivindu-se printre nori
ori printre raze de soare
ca un miracol blând al cartierului.
Omul ce stă pe scaun la poarta fabricii de biscuiţi
urmăreşte vrăbiile cum se-agită
şi zice: Tiii ce foială!
Bătrâna spălătoreasă jură că nu-s decât trei vrăbii
în tot plopul le-a numărat ea
restul îs doar frunze ce foşnesc ca proastele.
Copiii azvârl cu pietre printre crengi
şi piuiturile încetează o vreme.
Într-o zi venind spre casă tăcerea era atât de mare
că n-am mai recunoscut locul
dar brusc forma sonoră-a izbucnit
ochelarii mei de soare
au explodat în sute de aşchii.

Alexandru şi oamenii

Băiatul prietenului meu
desenează oamenii începând de la picioare,
pantofii adânc scufundaţi în iarbă
pălăria înconjurată de nori şi avioane.
Am schiţat pe-o hârtie un cap de om
şi i-am spus: continuă desenul.
Alexandru a izbucnit în plâns şi-a fugit la bucătărie.
Prietenul mi-a spus că din acea zi
nu mai desenează decât iarbă
înaltă, înaltă pân' la nori.

Omul apatic

Omul apatic merge în toate direcţiile.
Poartă o pelerină cu săgeţi desenate cu cretă.
Face paşi minusculi, pelerina ţiuie uşor.
Are un văr în provincie, misit de cai, acum la şomaj.
Are un frate-n Canada, paznic al lacului Ontario.
La o întretăiere îşi pune la-ntâmplare arătătorul
pe pelerină. Porneşte în direcţia săgeţii
celei mai apropiate. Locuieşte sub un pod,
loc bun de unde trage la ţintă,
spulberă norii cât ai zice peşte.
Cu fiecare nor spulberat braţele i se-ncălzesc mai tare
hei, ca atunci în cimitir lângă tatăl său care săpa gropile
şi-i da lui iarba de deasupra.
Când ai multă iarbă soarele prinde tărie,
spune omul apatic şi-o apucă-n direcţia
săgeţii de pe piept.

Strada pe care plouă-ntotdeauna

Pe strada pe care plouă-ntotdeauna am învățat să merg pe bicicletă.
E o stradă în pantă și ploaia mă-mpingea din spate.
Casele de pe deal mă priveau cum pedalam stângaci,
chiar mai încet decât bătrânele lor giruete
iar fetele de la cămin treceau chicotind pe lângă mine
și stropii ochilor lor mă atingeau pe umăr, pe revere.
Pe strada asta bătrânii zoresc pasul
iar perechile de-ndrăgostiți întârzie pe sub arborii veșnic uzi.
Într-un colț te-ntâmpină vânzătorul de umbrele,
în celălalt paparudele își proclamă întâietatea.
Câțiva plopi ies în întâmpinarea ploii la înălțimi amețitoare.
Prin unele curți ironice țâșnesc artezienele.
E o stradă controversată, pe care fotografii
o prețuiesc pentru degradeurile ei nesfârșite.
În schimb municipalitatea și-a propus să o desființeze,
să facă aici laboratoare oceanografice.
Originale marșuri de protest ale locatarilor au loc
în fiecare joi: nuduri plimbându-se languros prin ploaie
fără nici o lozincă, fără umbrele, în tăcere
în grupuri ori separat, după dorință și
inspirație, urmând sau nu
vârtejurile stropilor rebeli,
virajurile vântului, în
lumina tot mai
filtrată

Musca dintre ferestre

Musca Josefina stă între ferestre hibernând.
Avem totuşi grijă să aibă la-ndemână
firimituri de pâine şi-un căpăcel cu apă,
dacă se-ntrerupe cumva hibernarea
să nu moară de foame.

Musca Josefina se plimbă ameţită pe geam
apoi se-opreşte şi stă aşa ore-ntregi.
Vântul zgâlţâie geamul
raze de soare îl străbat
noi deschidem fereastra ca să împrospătăm apa din căpăcel,
dar pe ea nimic n-o clinteşte.
Uneori rămâne acolo mai multe zile ca un sfinx.
E sigur că nici ea nici geamul nu ştiu cât timp a trecut.
Musca pătrunsă de hibernare. Geamul de transparenţă.

Dimineţi ignorate

În fotoliu, privind pe fereastră.
O dimineaţă ignorată din viaţa ta şi-a lumii.
Aşa-s toate dimineţile. Aşa-s toate ne-dimineţile.
Eşti omul care stă în fotoliu.
Prietenul tău cel mai bun stă în fotoliu.
Copacii pe care-i vezi pe fereastră sunt parte din peisaj
ori din viaţa lăuntrică?
Între vrafurile de cărţi şi droaia de pereţi totul tace.
Între talpa piciorului şi lamelele parchetului
trec anii vieţii tale.

Spații de încercare

Mătușa mea citește de ani de zile aceeași carte.
Zilnic o începe din alt loc.
Se plimbă prin casă și uită în ce anotimp suntem.
Cere puțină apă, când i-o aduci
îți întinde ochelarii: șterge-i puțin...
Poate e undeva un arbore cu crengi răsfirate
printre care ne vine acest aer ciudat
care face ușile să se deschidă singure
și pleoapa să se zbată fără motiv.
Ne trezim noaptea să-i urmărim respirația mătușii,
printre jaluzele lumina din parcul spitalului
cade pe vaze, pe statueta africană
și ne culcăm la loc fără să fi aflat mare lucru.
A doua zi iarăși aceeași carte
primește impulsurile oculare ale mătușii.
A doua zi iarăși prin odăi printre mobile
urmărim virajele periculoase ale unui suflu în
spații de încercare

Omul care tace

Am învățat multe
de la străinii care trec prin fața casei mele
cu fețele răvășite de ploaie
de la mașinile care opresc și așteaptă o vreme
fără ca nimeni să vină sau să plece
de la omul care citește contorul
luminând cu o lanternă prăpădită kilowații consumați.

Lângă oglinda cenușie din hol, în umbra pălăriilor
rămân adesea și nu mă gândesc la nimic
noaptea în baie privesc pe geamul mat
frunzișul bătut de vânt sau de lună.
Sunt un om care nu-și poate explica multe
din paharul cu apă beau doar jumătate
ascult din găleata cu rumeguș de lângă sobă
un greier cum țârâie stins. Întorc ceasul
pentru dimineața-n care nu voi mai fi
pentru tăcerea dinlăuntrul unei cămăși
pe care-a purtat-o și tatăl meu.

Pe strada ploii

Pe strada ploii aşa e dintotdeauna
gardul dărăpănat al parcului e plin de melci
când şi când rafale de vânt le sparg cu zgomot cochiliile
câte-un bătrân tresare pe o bancă
şi-şi astupă urechile cu ziare.
E aşa de lung gardul că mergând pe lângă el îl uiţi
cu totul şi cu totul, aşa cum ai uitat casa
în care-ai locuit jumătate de secol.
Ai uitat camera de la răsărit, ai uitat camera de la apus
ai uitat glasvandul dintre ele şi umbrele
care se perindau, instalatorul chior
băiatul cu butelii, vecina cu un borcan cu ţânţari
femeia de la mansardă cu intrigile ei naive
ca nişte flori de câmp. Ai uitat totul
şi acum cobori pe strada ploii
prin vânt prin pocnetele înfundate
ale cochiliilor de melci

Depozitele fabricii de oglinzi

Tăcere fără uşi
pun o felie de pâine pe marginea trotuarului
pentru pasărea sau câinele care se va rătăci
pe-această stradă cu pomi părăsiţi şi curţi goale
Vin de departe
am fost trimis să caut un loc prielnic
pentru depozitele unei fabrici de oglinzi
Mi-e foame mă aşez pe bordură
ceva mai încolo de felia de pâine şi mănânc şi eu
pândind cu coada ochiului posibilul animal
furnică sau altă gâză. Vântul mişcă
ramurile pomilor şi umbre-mi joacă pe faţă.
Va trebui să mă scol şi s-o pornesc iar pe străzi
să las pe borduri mici felii de pâine
să caut un loc prielnic pentru depozitele fabricii de oglinzi

Balada colacului de sârmă

Stau la masă şi scriu printre umbrele primelor frunze
pe stradă muncitorii întind o sârmă lungă
mă gândesc poate fi limita ploii sau a morţii.
Cât timp îmi fac o cafea muncitorii au dispărut
poate pe-o stradă mai lungă şi mai dreaptă
cu colacul lor de sârmă ploioasă
mortuară.

În lumea cea mică

Demult la un cinematograf periferic
m-am dus să văd *Trec zilele* film după Beckett.
Când s-au strâns şapte oameni
ne-au dat bilete şi-am intrat în sală.
În întuneric şi miros de igrasie
în timp ce urmăream peripeţiile omuleţului de la capul podului
cineva mi-a strecurat în palmă o mandarină.

Memento

Seara
adaug câteva cuvinte faptelor zilei
aici, în acest caiet.
Ai casei dorm. Eu încă mai caut
drumul furnicilor.

Tăceri și tranziții

Tăceri și tranziții

În orașul înghețat tăcerile atâtor oameni
cei ce-și suflă în pumni urmăresc flacăra aragazului
        ceaiul făcut cu firimituri de pâine
cei ce târăsc picioare și mâini pentru că au vrut libertate
cei cu ochiul scurs pentru că au vrut să privească adevărul în față
cei ce visează lanțuri și-o gamelă zilnică
cei cu umerii scobiți de aplauze
cei ce locuiesc în țevi de canalizare
cei ce poartă pe creier pata unei țări fericite
cei ce-și înghit saliva ca pe-un steag nesfârșit

cei ce privesc norii și plâng
cei care mută mobile și se iscălesc pe furiș pe ele
        bat covoare și-și închipuie că zboară peste continente
cei ce-și sculptează piciorul de lemn în chip de madonă
cei ce coboară pe poteci înspre lac și-și privesc umbra
    cum intră încet în apă

cei ce își vând cărțile cele mai dragi de teamă să nu le citească
cei rămași de la cutremur cu defecțiuni de vorbire
cei ce merg pe străzi doar pentru simplul fapt că există străzi
    răsuflă zgomotos din simpla plăcere de a-și auzi răsuflarea
cei ce fotografiază nori și bețe de chibrit
    pentru că norii și bețele de chibrit sunt singurele
    lucruri frumoase de pe lume

Îndepărtare

Niciodată n-am avut destul spaţiu şi timp
casele prin care treceam se închirceau
mesele la care scriam deveneau tot mai scunde
prietenii îmi spuneau fiecare câte ceva
şi se-ndepărtau pentru totdeauna

Primăvara întârziam pe sub arbori cu nimicul degetelor în palmă
cristalinul amâna lumina atât cât putea
creierul se ferea de lucrurile prea ascuţite
şi totuşi, în zi de duminică, bucuria generală mă scotea
ca pe-o murătură din borcanul de trei ori celofanat

N-am luat niciodată nimic din prima mână
cenuşiul gulerelor făcea din alte străzi aceleaşi străzi
numerele caselor îmi fâlfâiau pe lângă faţă
ca steagurile unor ţări îndepărtate
întâlneam prin scuaruri oameni fără vârstă
care mă confundau cu-atâta siguranţă
că-mi era ruşine să mă dezic de o biografie
cum ai răspunde celui ce-ţi cere un foc:
Scuzaţi, nu-s fumător...

Am ratat tot ce atingeam
iubirea tatianei, casa de la snagov, editurile pariziene
n-am ştiut ce uşi să deschid ce oglinzi să acopăr
am apucat-o pe străzile ce duc către mare
în loc să mă prostern furtunii de nisip
am citit prea multe cărţi, am frecventat prea puţini oameni
am iubit broaştele ţestoase cupola lor
încifrată senină şi fără de răspuns
şi de aceea
pe bună dreptate mi se cuvine uitarea
ca unui ceas anormal care merge în acelaşi ritm cu amândouă àcele
păstrând în veşnicie unghiul iniţial
la care ele au fost fixate

Pata alburie

Aş vrea să nu fi fost nimic
o pată pe cer sau pe geam
pe străzile oraşului oameni necunoscuţi
salutându-se în umbra caselor şi-a copacilor
din cauza obscurităţii şi-a nehotărârii
din milă pentru mâini şi pălării

Pot eu stopa întâietatea lumii?
cheful de-a fi al lăptarului ce-ţi pune sticla albă la uşă
şi-al gunoierului ce-ţi bate-n geam cu o umbrelă veche
ori numai al bătrânilor ce joacă şah în parc
într-o linişte mai adâncă decât a frunzelor?
ce scânteie să adaug la destinul
astronomului orb care înlocuieşte cerul cu mintea?

O, ajutor infinit ca liniile din palmă
ca inelele copacului,
Eşti pentru că nu poţi fi imaginat
Nu eşti pentru că poţi fi imaginat
scrisori deschise în acelaşi timp de mâini diferite
gânduri purtate pe tipsia aceluiaşi craniu
singulară pată alburie pe geam
ca o furtună în alte lumi

Eu şi camera mea

În această cameră stau eu singur
de multe ori nu-s acasă aşa că rămâne doar camera
o cameră mică dar cu ferestre destul de mari
lipită de casa liftului cu ieşire pe terasă
printre droaia de antene şi rufe puse la uscat
şi deci având mereu câte ceva cu vecinii
de n-ar fi decât aceşti bikini roşii ai dactilografei de la trei
seturi întregi de bikini roşii prin care privesc amurgul cum se lasă
închipuindu-mi că sunt în sahara şi fac dragoste cu o negresă
oricum e de la sine înţeles
că trebuie să fiu deosebit de prudent dimineaţa
când locatarii vin să-şi întindă rufele
când păsările dau târcoale după firimituri
când norii încă nu s-au format şi cerul e gol ca o oglindă
întoarsă cu faţa la perete
iar tăcerile cu care sunt pândit
vor să-mi spună că nu am nici o însemnătate
uneori tăcerile se măresc
prin simplul fapt că îmi stabilesc un reper
în ceaţa întâmplărilor
                                        şi mă plimb
printre antenele ce zbârnâie în vânt
şi-l privesc pe mişu mecanicul cum joacă şah de unul singur
sub copertina spălătoriei şi scoate şuierături uşoare
la fazele palpitante eu nici nu exist pentru el
cel ce nu poate fi partener la şah e ca un geam spart
nu serveşte nici luminii nici întunericului
dar nu e numai asta
în anume seri când luna încaieră umbrele pe terasă
mi se năzare că aş vrea să fi fost un altul
şi să fi trăit în altă parte iar conturul
anost al camerei mele ar fi îngrijorat atunci
altuia carnea – dar dacă am răbdare
luna intră în nori şi starea mea se ameliorează
şi dacă mi-a mai rămas ceva din

supărare dau ceasul înapoi
am învăţat metoda asta de la roberţicu fotograful
de la subsol ăla de mestecă un ou jumătate de oră
uite cum faci pui ceasul de mână pe masă şi
uitându-te la el începi să dai înapoi limbile ceasului deşteptător
astfel că în fiecare minut ceasul să
dea înapoi cu un minut – când ceasul de mână
arată sfertul deşteptătorul să fie în urmă
cu un sfert – se
creează astfel un echilibru temporal spunea
roberţicu se instaurează o simetrie şi mâna ta
care învârte încet butonul şi mintea ta ce se-ncordează
sunt factorii reali – sublinia cuvântul *reali* aprinzând brusc
lumina aparatului de mărit – care elimină din câmpul prezentului
orice supărare avută în acea zi
Aşa că nu mă enervez
sunt un om calm şi tăcut uneori mă gândesc
că pot fi unii chiar mai tăcuţi decât mine
unii ce vând abonamente la tot ce nu-ţi trece prin minte
tocilarii ce scot degeaba scântei din piatra lor pe la răspântii
cei ce colorează imagine cu imagine filmele vechi
cei ce-şi aduc aminte lucruri de care nu-şi dau seama
dacă li s-au întâmplat lor sau altora
cei care... dar am obosit gândindu-mă la cei
asemenea mie şi s-a făcut târziu
nu mă voi culca înainte de-a mai admira o dată bikini roşii ai
dactilografei singura ce nu-şi strânge rufele câteva zile la rând
de parcă ar pleca departe de parcă ar muri subit
şi prin faţa ferestrelor mele ar flutura spiritul ei
de mătase naturală

Iarăşi eu şi camera mea

În această dimineaţă mohorâtă
privesc antenele de pe terasă cu detaşarea
undei incompatibile survolând prin văzduh
între mine şi lucruri se interpune un ecran făcut din toată plictiseala lumii
mă simt ca o furnică pe cearşaful întins la uscat
neştiind încotro s-o apuc prin transluciditatea delirantă
răguşeala din glasul lui mişu mă trezeşte îmi umblă pe piele
sunt ore sunt zile când prefer să-mi vărs creierul pe masă
şi să ies cu capul gol pe străzi
ca o mumie în cea mai desăvârşită linişte genetică
Sunt zile când nu vreau să fac nimic
nici să-mi mişc mâinile nici să gândesc
vreau să-mi las forma umană la garderobă
să primesc drept tiket o pietricică
pe care s-o ascund în bibliotecă
undeva între kant şi wittgenstein
atunci cu-adevărat m-aş putea relaxa
voi aduce apă pe la toate uşile
voi fi forma care curge în timp ce nimeni nu ştie
incognito ca o cireaşă ori ca o pereche de şalvari
voi fi cel ce lasă sticle goale pe la porţi
voi fi mutul ce rânjeşte prin compartimente
voi fi pata care apare în acelaşi loc pe costumul ambasadorului
voi fi oglinjoara de buzunar a sinucigaşilor
voi fi gândacul de pe marile transatlantice
molia dintre paginile tratatelor internaţionale
voi fi un brici părăsit pe o plută
tăcerea dinlăuntrul ochiului care nu ştie că priveşte
voi fi o perioadă de adaptare la ceva ce n-are de gând să urmeze
un termen de dare în folosinţă a nimicului pur
voi fi cel care arată dincotro vine spaima
voi fi bătaia pe care-o aud acum în uşă
şi glasul piţigăiat al dactilografei întrebând
unde poate fi găsit mecanicul liftului
adică mişu care sângerează pe terasă

din cauza plafonului jos de nori
şi-a zăpuşelii din inima locatarilor

Terasa

Ceaţa loveşte sticlele goale de pe terasă

eu însumi mă-nspăimânt când mă privesc din afară
îmi privesc laba piciorului în ciorapii albăstrii
e seară ăsta-i piciorul meu
ajuns în această odaie cu zugrăveala friabilă
în această casă înconjurată de văzduh
e frica degetelor care calcă pe dale
printre umbrele antenelor
e sufletul meu încreţit ca haina
prost pusă pe umeraş
Ce am avut din această viaţă?
am văzut vântul smulgând coji de pe copaci
coji care trăiau mai departe pe apa lacului
                        şi înfrunzeau primăvara
am văzut o floare
ce împinsese-atâta un mic ochi de geam
până devenise bidimensională
am surprins crâmpeie de conversaţii în tramvai
până să mă dezmeticesc interlocutorii au coborât la prima
iar fragmentele au rămas anonime
ca o creangă căzută-n prăpastie

Două zile cât apa a curs încontinuu la baie
am tăcut nu răspundeam la telefon
noaptea m-am sculat să privesc apa
auzeam cărţile de vizită cum putrezesc
pe uşile vecinilor de bloc
în dulap am găsit călimara din clasa întâi
şi săculeţul de cârpă în care-o duceam
am pus puţină apă pe fundul ei
mi-am înmuiat degetul şi toată noaptea am scris pe pereţii băii
iar în zori când dam să mă culc
apa s-a oprit brusc
cu obrazul fărâmiţat de neputinţă

cu ochii opaci de-atâta gol

ascult ceața cum lovește sticlele de pe terasă

Elegie

La ce folosește să circuli dintr-un loc într-altul
să-ntâlnești oameni să le pândești respirația printre copacii toamnei
și-atunci când scapi de ei să faci un semn norului de pe cer
bătând discret cu o monedă într-un geam

Privesc lumina care intră pe fereastră și se așterne pe pereți
încă un octombrie al nașterii mele agravează tăcerea prin odăi
simt secundele placide cum vin să mi se sfârșească sub pleoape
orbecăi prin transparența unui geam care nu se mai termină odată

Am obosit să tot scriu prin întreaga casă
să las foi caiete mașini de scris prin toate camerele
așa cum broasca țestoasă își lasă ouăle în faliile continentale
ofrandă benevolă mileniilor care vor urma

Am obosit de-a nu face nimic
cu nonșalanța parașutei care nu se deschide
apropiind moartea umană de inutilitatea grațioasă
a căderii unei frunze

Acum ceața și tot ce răsuflă indistinct
gazonul stelelor pe unde-a copilărit cândva creierul meu
acea distanță fără distanță de care ne simțim răspunzători
ca de-o vocație pierdută ca de-o durere laș ocolită

Acum absurdele peregrinări dintr-un loc într-altul
întâlnești oameni le pândești respirația printre copacii toamnei
când ei se-ndepărtează faci un semn norului de pe cer
bătând discret cu o monedă într-un geam

Pisica albastră

În dimineața asta cețoasă de toamnă am ieșit pe terasa blocului
luându-mă pe urmele umede ale pașilor mei
am ajuns sub ștergarul imprimat cu o pisică albastră
care zace de săptămâni pe frânghie
și nimeni din bloc nu și-l revendică

valuri de ceață pulsează
pisica albastră apare și dispare
rezemat de balustradă privesc bulevardul pustiu
apoi îmi reiau plimbarea pe terasă
neliniștit ca un om care calcă pe deasupra
câtorva sute de familii bine stivuite în
criptele lor subtil egalizate
familii ce resping cu-nverșunare pisica albastră
pe care eu o privesc acum drept în ochi
clipind surâzătoare albastră fumurie și neagră
în extincția palpabilă a ceții peste lume

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul

Uniunii Scriitorilor din România

nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001

B.C.R. UNIREA   BUCUREŞTI

După treisprezece ani de la prima apariție, mă-ntreb unde-a ajuns oare *Drumul Furnicilor*? Strada pe care plouă-ntotdeauna și-o fi luat un *new look*? Josefina, musca dintre ferestre, cum se adaptează la termopane? La baie apa continuă să curgă zi și noapte ca un fluviu particular? Colacul de sârmă ploioasă s-o fi dezrăsucit de tot, lăsând moartea pe dinafară? Vreun paparazzi o fi obținut vreo poză a păsării din pod pe care nimeni n-a zărit-o? Nu mă-ntrebați pe mine, eu n-am făcut altceva decât să bat la mașină litere unele după altele. Tot ce știu este că și după treisprezece ani norii și bețele de chibrit rămân cele mai frumoase lucruri de pe lume.

Constantin Abăluță, decembrie 2010

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

ISBN 978-606-92741-2-5

9786069 274125